

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego.

- Skarżący podnosi, że wyrażenie „prac[a] wykonywan[a] dla innego państwa” w rozumieniu art. 4 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego należy interpretować jako obejmujące wszystkie okoliczności związane z pracą na rzecz innego państwa i nie powinno być ograniczone do pracy na rzecz oficjalnego przedstawicielstwa tego państwa oraz że ani prawo ani orzecznictwo nie przemawiają za tak restrykcyjną oceną dokonaną przez organ powołujący;
- Następnie skarżący twierdzi, że KSSiP należy uznać za centralny organ państwa, a co za tym idzie jego pracę świadczoną w czasie delegacji do KSSiP należy uznać za pracę wykonywaną na rzecz państwa polskiego;
- Skarżący wskazuje ponadto, że świadczona przez niego praca⁽¹⁾ miała charakter dodatkowy względem stosunku prawnego łączącego go z KSSiP;
- Skarżący dodaje, że jego podstawowym zajęciem w okresie odniesienia była jego praca na rzecz KSSiP w Polsce.

3. Zarzut trzeci, dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

- Skarżący utrzymuje, że utrzymywał szczególną więź łączącą go z Polską, która tym samym uniemożliwiła mu nawiązanie trwałej więzi z Belgią;
- Skarżący wskazuje ponadto, że jego sytuacja prawna i faktyczna nie pozwoliły mu na integrację w społeczeństwie belgijskim.

⁽¹⁾ Uwaga redakcyjna: część zdania została pominięta dla zachowania anonimowości.

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2021 r. – Van Walle / ECDC

(Sprawa T-83/21)

(2021/C 148/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ivo Van Walle (Järfälla, Szwecja) (przedstawiciele: L. Levi i A. Champetier, adwokaci)

Strona pozwana: Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC)

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 30 marca 2020 r. o nieprzedłużeniu z nim umowy o pracę;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 26 października 2020 r. oddalającej jego zażalenie z dnia 24 czerwca 2020 r.;
- nakazanie wypłaty jego wynagrodzenia netto ze skutkiem wstecznym za okres od dnia 31 października 2020 r. do dnia przywrócenia do pracy;
- zasądzenie na jego rzecz odszkodowania w wysokości 30 000 EUR oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, którą można oszacować ex aequo et bono na 20 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistych błędów w ocenie.
2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady dbałości.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2021 r. – Amort i in. / Komisja**(Sprawa T-96/21)**

(2021/C 148/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Heidi Amort (Jenesien, Włochy) i 35 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat R. Holzeisen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji wykonawczej wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję wykonawczą Komisji Europejskiej C(2020) 9598 (final) z dnia 21 grudnia 2020 r. w sprawie udzielenia warunkowego dopuszczenia do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi o nazwie „Comirnaty – szczepionka mRNA przeciw COVID-19 (nukleozyd modyfikowany)” na podstawie rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja narusza art. 2 pkt 1) i 2) rozporządzenia (WE) nr 507/2006⁽¹⁾. Według strony skarżącej istnieją dowody naukowe na to, że ogólnoświatowa panika związana z wysokim poziomem śmiertelności w związku z zakażeniem wirusem SARS-CoV-2 jest nieuzasadniona. Ponadto WHO i Unia Europejska nie potwierdziły należycie zaistnienia sytuacji kryzysowej w rozumieniu zagrożenia dla zdrowia publicznego.
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja narusza art. 4 rozporządzenia (WE) nr 507/2006 ze względu na:
 - brak pozytywnej równowagi ryzyko – korzyść w rozumieniu art. 1 pkt 28a) dyrektywy 2001/83/WE⁽²⁾;
 - niespełnienie wymogu określonego w art. 4 ust. 1 lit b) rozporządzenia (WE) nr 507/2001 ze względu na to, że wnioskodawca prawdopodobnie nie jest w stanie dostarczyć wyczerpujących danych klinicznych;
 - niespełnienie wymogu określonego w art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 507/2006, jako że nie istnieją niezaspokojone potrzeby medyczne, które mogłyby zostać spełnione dzięki dopuszczonemu produktowi leczniczemu;
 - niespełnienie wymogu określonego w art. 4 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 507/2006.